

SÁRÁNDI JÓZSEF
A magányosok éjszakája

*Amikor a telihold
vonít a kutyákra
az a magányosok
éjszakája
Nincs más vigasz
csupán a Semmi
a külön-külön
hanyatt feküdni*

*A hold nem süt
hideg sugárszálakkal gerjeszt
billét smurinát
s indulnak a nemek
egymás felé
járdákon tetőkön át
félelmetlen
vágytöltés-vártan*

*Az a magányosok
éjszakája
mikor az ember vonít
a szélkutyákra
mert nincs
viselhető társa tere
mikor önmagának lesz
ádáz ellenfele*

*Az a magányosok
éjszakája
mikor beleájulunk
a kozmikus halálba
Elalszunk s jönnek
zilált szavak képek
és eljön győzelme
az eszméletlen igéknek*

A bomlás fölhajtó ereje

avagy megkülönözésünk lépcsőfokai

1
 Örülhetnek akik azt akarták
 hogy mi szépen tönkremenjünk
 Menekülsz –
 itt minden a rettegésre emlékeztet
 Szereleméhség s félelem
 osztoznak majd magányomon
 Álmodók kincskamrája vár s egyetlen
 szavam marad csupán
 a nem

2
 Kellenék trubadúrnak
 ki epekszik de nem kapja meg
 a vágyott testet
 Kellenék kínomat kibeszélni
 hogy megdicsőülj
 s megdicsőüljek egykor én is
 nem gondolva már
 se Rád se senki nőre
 Kozmikus akarat vezérel
 és Istené leszek

3
 Lennék csak diadalmas
 kedvelnének megint a nők
 Most magamtól is elijeszt
 gyűrött másnapos arcom
 Te a fiúhoz mentél
 én meg ma is lerészegedem
 Ég a házam
 s el kell indulnom valamerre
 kettesben a tűzzel

Idegenség

*Ne térj sehova vissza hol boldognak hitted magad
 Egykori jelenléted mára emlék üres forma
 Hült helyedre lelsz a kiégett sivar városokban
 Lehangolt díszlet a szeretkezések parkja háza
 A régi szobák kicserélt tapétái s a posztterek
 idegen izzásokat zárnak körül*

*Kihalsz mielőtt végleg eltávoznál
 s miként a korosztályuk túlélő öregek
 megnyugszol betöltvén küldetésed*